

at komme nærmere ind paa dem, og vi havde jo den Gang stillet vore Ændringsforslag, som foreligge i Tidenden fra i Fjor, og som i øvrigt ogsaa ere antydede i vore Bemærkninger her i Betynkningen. Der er altsaa ikke Grund for mig til nu at komme nærmere ind paa dem, da vi af Opportunitetsgrunde ikke i Øjeblikket have ment det rigtigt at stille dem igen. Vi have nemlig ikke stillet disse Forslag igen, eftersom vi have haft den Opfattelse, at det for dette høje Ting havde Betydning ikke at spille Tiden med unødvendig lange Taler og unødvendige Afstemninger, men hurtigst muligt at faa dette Lovforslag og det følgende op i det andet Ting igen, og vi have ikke set nogen som helst Grund til at lægge den allerfjerneste Hindring i Vejen derfor.

Det ny i Flertallets Forslag er jo det, som ganske særlig har beskæftiget saavel den meget ærede Ordfører som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Dette Forslag, som staar i 2det Stykke af § 1 i Flertalsforslaget lyder saaledes: „Indgaar Indkomst- og Formueskatten med et Beløb ud over det, der efter foranstaaende Stykke overføres til Kommunerne, bliver det overkydende paa den ovenfor angivne Maade at fordele mellem Kommunerne som et yderligere Tilskud, hvilket dog aldrig maa overstige det Beløb, der igennem den ikke overførte Del af Gammelskatten og Bygningsafgiften indgaar i Statskassen“. Det har ganske sikkert en ikke ringe Betydning, hvis man tør gaa ud fra, at den ny Indkomst- og Formueskat — eller om det nu bliver en Indkomst- og Kapitaltillægskat — vil stige saa meget, at Statskassen ikke alene faar dækket alt, hvad der ifølge denne Lov overføres til Kommunen af gamle Skatter, men at der fremkommer et Overskud. Det vil da faa sin Betydning, og denne Mulighed kan man ikke se helt bort fra. Men dette Forslag har jo to Sider. Den ene er den, at man ved det forhindrer, at Statskassen ved disse Love — denne og den næste — faar forøgede Indtægter, en Indtægt ud over, hvad den nu har. Hvad denne Side af Forslaget angaar, vil jeg sige, at der kunde jeg meget vel gaa med, i alt Fald saa længe, som vi ere saa lykkelige at bevare saa gode og store indirekte Skatter som dem, vi i Øjeblikket ere i Besiddelse af, thi saa behøve vi ikke den forøgede Indtægt, som kunde komme her ud af. Men et andet er jo den Fordelingsmaade, som Flertallet her vil have gennemført. Naar jeg udtaler mig om

dette Spørgsmaal, maa jeg dog indskyde, at jeg gør det ganske og aldeles paa mine egne personlige Vegne, og at jeg ikke ved, hvorledes mine Meningsfæller i saa Henseende ere stillede. Jeg vil ikke nægte, at det forekommer mig — uden at jeg paa nogen Maade vil bruge saadanne stærke Udtryk som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, anvendte, at man vilde plyndre Kjøbenhavn, plyndre Købstæderne o. s. v., o. s. v. — at den Fordelingsmaade, som her foreslaas, ikke er saa aldeles overordentlig retfærdig. Jeg kan ikke se bedre, end at man ved dette Forslag og den Fordelingsmaade, som her foreslaas, forlader det Grundlag, som Regeringsforslaget hviler paa, nemlig at Skatteoverførselen skal ske saa nogenlunde efter Folketallet — Landkommunerne tagne under et, Købstæderne under et og Kjøbenhavn som den tredje Part. At man, efter at dette er sket, saa i Stedet for disse overførte Skatter, som altsaa for saa vidt betragtes og kunne betragtes som en Kopskat, som Staten opgiver, indfører en Indkomst- og Formueskat som en retfærdigere Fordeling, og at denne saa selvfølgelig maa træffe, hvor Indkomsten og Formuen er, synes jeg er retfærdigt og forsvarligt, men paa Forhaand at gaa ud fra en Fordelingsmaade, som i alt Fald kan føre til, at Landdistrikterne, Landet faar et langt, langt højere Procenttal af de overførte Skatter, end man fra først af har tænkt sig, har jeg i alt Fald meget store Betænkeligheder ved, og jeg tror ikke, at det kan anerkendes for at være retfærdigt.

Medens jeg altsaa mener, at den Vej, som man fra en enkelt Side oppe i det andet Ting har forsøgt at gaa, i og for sig kan være anbefalelsesværdig, nærer jeg stor Tvivl med Hensyn til, om den Fordelingsmaade, som der oppe er foreslaaet, og som nu er optagen af det meget ærede Flertal, kan gennemføres med tilstrækkelig Hensyntagen til alles, saa vel Landets som Byernes Interesser.

Hvad selve det af Flertallet stillede Forslag angaar, vil man se, at da Mindretallet staar paa det Standpunkt, at Landstingsforslaget er at foretrække, maa vi opfordre det høje Ting til at stemme mod Flertalsforslaget. Dette siger jeg nærmest som en ren Formalitet. Selvfølgelig ved jeg, at Flertallet sagtens kan faa sit Forslag sat igennem, og jeg siger det blot for ikke at glemme noget, om man saa vil, paa Logikkens Vegne.